

לזכר בעדרים

ש. פ. י. ק. י.

הדרו, אולם היתה בהם איזו תושנות חדשה, איזה שיר מזמור ליצר והימים עוד ימי „הדרו“ ו„המעגל“, אשר אתם התארה לחברה. מן המערב השד מיע צליליו, והם בשרו כי נתקו הרצון בות. מן המעטים היה אשר הסתופפו בלונדון, והאכסניות שלו היו — הנסד יונות העברים הספורים אשר עלו ורבו בבירת אנגליה. שם תמיד היה שם לא תתכן כלל במה עברית בלעדיו.

זוכר אני עתון פארימון עברי אחד שבו צוירה קריקטורה של ש. פינסקי, בבלורית מגולגלת וכתפיה מפושלת — דון ז'ואן עברי.

מן הממהרים להתפטר היה, אשר בעסיסיות יהדותם התורנית כן צתלת פריקת עולם. אח רחוק למשורר י. ש. ק. שנתגלגל אף הוא ישר מן הישיבה אל המערכות העבריות אשר בלונדון הזרה. — —

אימתי הודרו ש. פינסקי לתכבות? עוד לא הספיק אורו להתלקת וכבר היה „למי שהיה משורר“ —

האם זכה פעם לראות את יצירותיו במבונם? האם זכה שמי שהוא יקדיש מסה להערכין?

אולם אתר המעטים היה משירי בית השירה שעבר לדוכן הנואמים והתמיד בתעמולה למען קרן היסוד, ודוקא בארץ אחת, כחמש עשרה שנים רצוף פות. בראשונה, תהח הלכ לבחירה. האם יוכל בבוי להצית? אולם ההדים הראשונים שהגיעו — הרגיעו. אין זאת כי שארית הרמץ עוד מספיקה להעלות נצוצות. השמר מי את מכת הדברים אשר השמיע באזני יהודי רומניה במשך כל חמש עשרה המנביות? היש איזה נאד-מסתרים שם צפון משהו למשמרת?

אמש, כשנפרדתי ממנו, מבלי דעת כלל כי זאת פרידה עולמית, היה רב מאד. הדוי בפרופיל הקטן והחד שלו, אשר ענה לי „שלום“ בתנועה ארוכה, לאורך כל הכר —

שלום רב מאד, אח שכני; יהא שלמא דכא — —

לפעבר לקיר, בחרי ליר תרני, בתוך אותה המחלקת של בית-התולים על הר הצופים, גוע אתמול ש. פינסקי ואני לא ידעתי, ואיש בין חולי המחלקה לא ידע.

שלשום רק סיפר לי סופר אחד, שבא לבקר את שנינו, כי מחלתו היתה אנרי שה. מפיו נודע לי גם מספר הדרו ומסתו. ואתמול כשקבלתי דשות מאת הרופא לרדת מעלי מטתי לשעה קלה, דחפתי איזו יד לבקר.

מצאתיו עטוף בשמיכתו, שוכב נשען על צדו, זכנו יושב על ידו. הכיר רני מיד, גם אמר לי כי הוא יודע כי אני נמצא כאן בשכנות וכי הוא שאל כל יום לשלומי. הפנים היו מכווצים ופתוטים עוד יותר משהיינו רגילים לראותם תמיד, וקולו חליט ועמום. והיתה השליה נמורה כי מוטל אדם אשר עברתו מחלה כבדה ונצול.

כשברכתיו בצאתי ענה לי שלום והניע את ראשו, תנועה מלאת, לאורך כל הכר —

היה זה אולי השלום האחרון אשר לו כעבור שעות ספורות כבר הוציאו את מטתו מן החדר. חרש, בהשקט ובסדר מבלי שחש חולה במחלקה, מבלי שהל שנוי כלשהו באחת התנועות של אהת האחיות במסדרון. אף זכוב לא זע.

כשקראתי הנוסד בעתון כי פינסקי מת, קפצתי ממטתי לתוך הדרו להוכח אם אין כאן איזו טעות. והנה — המטה מוצעת כמו שהיתה ובה שוכב חולה אחד, יהודי מעומר זקן שחור ומשיתק למחצה — לא, לא זיתה טעות, המטה את שליותה עשתה. הנה היא עושה אותה שוב — לא, אין מטה נשארת דיקה בבית חולים — והמטה הוא שלו, אשר בשירה ובספרות ובנואמאת של קרן היסוד, כלום תשאר ריקה? כלום תזכור, לפי הות, כי התהפך בה איש בציריו? הימצא חבר אשר יזכור?

והוא פעם הלא גם מודרני היה. גם הפשי מאד. נחשב למשורר, למעין, למשהו אפיקוריו בספרות העברית. שיריו מעולם לא הגיעו לצמרת שירת